Záhada v Cinnamon Falls

Podzimní městečko skrývá tajemství, skořicové šneky a možná i špetku lásky.

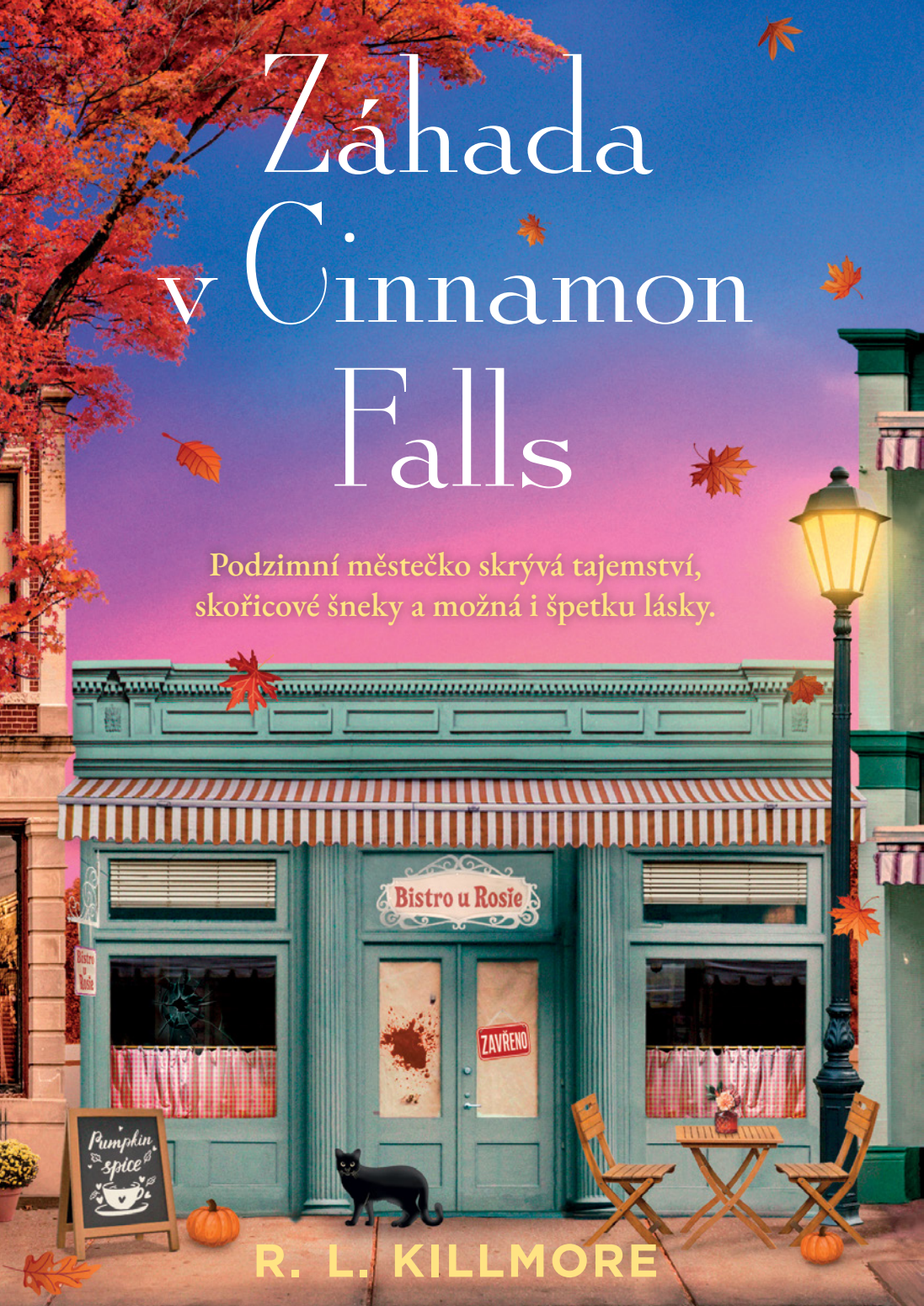

R. L. KILLMORE

COSMOPOLIS

R. L. KILLMORE

Záhada v Cinnamon Falls

Přeložila Petra Královcová

Cinnamon Falls (book 1)
Text Copyright © RL Killmore 2025
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB
All rights reserved.
No part of this book may be reproduced or transmitted in any form
or by any means, electronic or mechanical, including photocopying,
recording or by any information storage and retrieval system
without permission in writing from the Publisher.
Translation © Petra Královcová, 2026
Map © Jill Tytherleigh
Cover design © Pip Watkins / S&S Art Dept.
Cover images © Shutterstock

ISBN 978-80-271-5929-1

Všem předchozím vypravěčkám a vypravěčům

Cinnamon Falls

K Asheville
a hrčmě
U Červeného kapradí
Cinnamonská střední
Bonesovo
holičství
Guyův
obchod
Dožinkové
náměstí
policejní stanice
radnice
Pekanový
oříšek
Skořicový
háj
Jesseho dům
dům starosty Lyonse

Kapitola 1

PONDĚLÍ

Nia

To, jak se Nia ocitla zpátky v Cinnamon Falls, mělo celkem rozumné vysvětlení. Vždycky si představovala, jak se triumfálně vrátí domů obklopená davem příznivců skandujících její jméno a rozhazujících jí k nohám plátky růží. Místo toho dorazila se dvěma kufry lítosti, ukrutnou bolestí hlavy a s naléhavou potřebou spánku nebo velikého kopečku skořicové zmrzliny, v libovolném pořadí.

Nejprve fakta: Nia Janice Bennettová nikdy nebyla žádná rozvracečka rodin. Takže když se madam Kozatá Bezzadku odhodlala dojet pondělní ranní tlačenicí v atlantském metru na osm ráno k Niinu třípatrovému domu v centru města a tvrdit jí, že ten muž, se kterým Nia strávila dva roky, je ve skutečnosti už čtyři roky její manžel, Nia by se nejraději zkroutila jako nějaká podivná cirkusačka a prostě se vypařila.

Místo toho udělala hned druhou nejrychlejší věc. Odešla.

Během čtyřiceti minut šíleně rozmazaných přívalem slz nacpala všechny drobnosti, které kdy vlastnila, včetně střepů své hrdosti a ega, do dvou chatrných kufrů a rozměrné kabelky, kterou jí Bryant, její ženatý, nyní už bývalý přítel, koupil k minulým Vánocům. Až do dneška ji ještě ani nevybalila z krabice. Neměla důvod nosit kabelku

velikosti menšího dobrmana. Možná to měla brát jako nenápadný náznak.

Cestou na autobusové nádraží se jí hlavou honily tisíce vzpomínek na jejich vztah: od okamžiku, kdy se setkali u kopírky během její vytoužené stáže v Gildman & Sons, nejvlivnější advokátní kanceláři v Georgii, až do dne, kdy si uvědomila, že celý jejich vztah je lež.

Jediné, na co cestou dokázala myslet, byl jeho úsměv. Na fotce, kterou jí jeho žena strčila před obličej, se Bryantova nádherná snědá tvář tiskla k té její a rty odhalovaly všech dvaatřicet stálých zubů. Měl na sobě klasický černý smoking a sněhobílý límeček mu zdůrazňoval dokonale upravené vousy. Jeho hnědé, doširoka otevřené oči zářily neskonalým štěstím, které probublávalo jako voda v hrnci na rozpáleném sporáku. Oba zvedali ruce k fotoaparátu, ukazovali své prsteny a vysmívali se Nie.

Ironií osudu bylo, že přesně ten stejný výraz měl jen před pár dny, když s Niou oslavoval její promoci – jenom bez těch prstýnků.

Co jí uniklo, a hlavně, jak mohla být tak hloupá?

Ta otázka se jí pořád dokola honila hlavou celou cestu domů do Cinnamon Falls. Až na dokončování studia se celý její svět poslední dva roky točil jen kolem Bryanta. Musela si upřímně přiznat, že jí teď bez něj všechno připadalo prázdnější.

Nia se podívala na mobil. Přes fotku spořiče obrazovky, na níž byla ona s Bryantem, se zobrazovalo dvacet dva zmeškaných hovorů z jeho čísla a dalších čtrnáct, které přišly z neznámého čísla potom, co to jeho zablokovala. Nechá ho, ať si svůj život v klidu vyřeší sám. Očividně byl už tak dost rušný, nebylo potřeba, aby se ho účastnila ještě ona. Nia nikdy nebyla ten typ člověka, co vyhledává drama, přesto si drama vždycky, ale vždycky nějak našlo ji.

Nějak se jí podařilo dovláčet dvě nespolupracující zavazadla přes hranice okresu, ale poslední etapa cesty bude nejtěžší – cesta autobusem do Cinnamon Falls. Daní z života na malém městě bylo, že

člověk nikdy neměl soukromí. Než se dostane do Cinnamon Falls, bude nejméně třetina města vědět, že se Nia Bennettová, ta marnotratná dcera, vrátila.

Nia sledovala, jak se autobus pomalu blíží k její zastávce. Shawna Danielsová, praneteř paní Pearlineové, už vyrostla a podle všeho pracovala na plný úvazek pro rodinnou přepravní firmu.

„Nia Bennettová?" Shawna ji hned poznala a prohlížela si ji tak soustředěně, jako by Nia byla mimozemšťan vyslaný zničit její zem.

„Ahoj, Shawno," pozdravila ji Nia a zápolila s kufry, které se snažila udržet ve svislé poloze.

„Dlouho jsem tě neviděla," poznamenala Shawna zjevnou pravdu.

Už to bylo šest let, co Nia opustila Cinnamon Falls, ale kdo by to počítal? Ta copatá holčička, která dřív s úžasem sledovala pratetu, jak manévruje s velkým autobusem úzkými uličkami města, teď sama řídila. Na polo tričku hrdě nesla povědomé logo s bleskem a jeho zářivě modrá barva dokonale ladila s vozem, stejně jako kdysi u paní Pearlineové. Niu těšilo vědomí, že alespoň některé věci zůstaly od jejího odchodu stejné.

„Kolik už ti je?" zajímala se Nia.

„Osmnáct," odpověděla. „Dokončila jsem školu dřív, protože teta chce, abych co nejvíc trénovala."

Pak se rozhostilo trapné ticho, dokud se Shawna na Niu nepatrně neusmála. „Ukaž, pomůžu ti."

Nia jí přistrčila kufr a naložila do autobusu zbytek zavazadel. Shawna v zavazadlovém prostoru všechno úhledně srovnala, vklouzla na sedadlo řidiče, zapnula si bezpečnostní pás a třikrát překontrolovala zrcátka. Nia si všimla, že má jmenovku s označením „v zácviku".

„Přijelas do města, abys na podzimních slavnostech viděla Daria Lyonse?"

„Daria Lyonse?" zopakovala Nia a to jméno a všechna jeho sláva na ni dopadly jako první sníh: nejdřív polehoučku a pak najednou – plesk! Ucítila bodnutí v hrudi a zkontrolovala si na telefonu datum – 6. října.

Podzimní slavnosti se pokaždé konaly druhý říjnový víkend, což znamenalo, že zbývalo jen pár dní. Historie praví, že první osadníci Cinnamon Falls začali pořádat každoroční podzimní slavnosti, aby se komunita sešla po těžkém období sklizně. Dnes to byla spíš tradice, která zaplavila celé město průvody, projíždějícími valníky, soutěžemi jedlíků, prodejci a volbou skořicového krále a královny z řad maturantů.

„Přijel do města, aby korunoval nového skořicového krále," zahlaholila Shawna vesele.

Nia si byla jistá, že ta koruna jeho egu po všech těch letech pořád sedne jako ulitá. „Nehraje teď za Falcons?" zeptala se. Když si Nia na místního idola posledně vzpomněla, byla už fotbalová sezona v plném proudu. Zrovna vloni jeho tým vyhrál mistrovství, což u starosty Lyonse pravděpodobně vyvolalo touhu nechat portrét svého syna namalovat z boku radnice. V Nie zmínka o tom, že se Darius vrátil do města, nevyvolávala nic víc než pohrdání.

„Má na týden volno!" Nadšená Shawna vytrhla Niu ze vzpomínek na minulost. „Dovolili mu odjet speciálně kvůli tomuhle. No věřila bys tomu? Naše staré dobré Cinnamon Falls bude díky Dariu Lyonsovi slavné."

Nia protočila panenky. Už měla toho tlachání o Dariovi dost. Cesta z autobusového nádraží do města jim bude trvat čtyřicet sedm minut. Těšila se, že bude sledovat, jak georgijské čtyřproudé dálnice, špatně dlážděné ulice a ranní smog vystřídají svěží zelené lesy kolem tichých jednoproudých silnic. I přes ty řeči o Dariovi byla Nia celá natěšená. Nemohla se dočkat, až ji lákavá vůně skořice ovine jako hřejivá náruč milovaného člověka. Zoufale si potřebovala zdřímnout.

Ale místo tiché a nostalgické jízdy sledovala, jak jí ta svůdná vidina uniká mezi prsty. Shawna se své pratetě vůbec nepodobala. Všechny ty roky výcviku pod jejím vedením byly k ničemu.

Než dorazily na okraj města, byla Nia přesvědčená, že utrpěla zranění dost závažná na to, aby měla nárok na odškodné. Když dojely ke zmrzlinárně rodiny Bennettových pojmenované Skořicový kopeček, zastavila Shawna tak prudce – což vystřelilo všechna Niina zavazadla dopředu, aby pak vzápětí sklouzla zase zpátky –, že Niu absolutně nic nemohlo připravit na ten spokojený výraz, který se Shawně usadil v tváři.

Skořicový kopeček byl úplně první podnik v Cinnamon Falls, založený v době, kdy tu žilo jen několik stovek obyvatel. Niina prababička Ma-Clara a její manžel Eugene Bennett se do Cinnamon Falls přestěhovali kvůli práci ve starém mlýně na koření. V mlýně se zpracovávala skořice ze skořicovníků rostoucích v okolí, poté se balila a rozvážela po celé zemi. Eugene si domů nosíval čerstvě namleté koření a Ma-Clara z něj začala vyrábět výbornou skořicovou zmrzlinu. Netrvalo dlouho, rozneslo se to po městě a Ma-Clara otevřela skromnou zmrzlinárnu, kde si na té dobrotě mohli pochutnávat všichni dělníci z mlýna.

Mlýn před desítkami let vyhořel, ale obchod a Bennettův odkaz tu zůstaly.

„Tak jsme tu," usmála se Shawna spokojeně. Přestože Skořicový kopeček bylo to poslední místo, kam Nia chtěla jít, protože se s rodinou nerozloučila tak docela v dobrém, vyběhla z autobusu jako o život.

„Vítej zpátky!" zavolala ještě Shawna, než se rozjela. S hlasitým praskáním se autobus zařadil do provozu na Hlavní ulici a zamířil zpátky k autobusovému nádraží.

Nia chvilku stála na chodníku, popadala dech a pozorovala scénu před sebou. Otec jí neřekl, že obchod zmodernizovali. Byla zvyklá na maskota v podobě skořicového šneku s vykulenýma očima a stříbrnou lžičkou v ruce. Namísto něj teď byla markýza v barvách zmrzliny a název cukrárny vyvedený psacím písmem s rozmáchlými smyčkami.

Na ospalé městečko, jako je Cinnamon Falls, to působilo až příliš moderně.

Nia se otočila a rozhlížela se. Maggie Shillingová a přípravný tým už v rámci příprav na víkendové slavnosti vyzdobili Hlavní ulici. Ze semaforu na křižovatce visel bílý transparent starý jako město samo s nápisem „CINNAMON FALLS OD ROKU 1919".

Pro Niu bylo pokořující, že se opět ocitla uprostřed toho všeho. Znovu se zhluboka nadechla a nasála slabou vůni divoké skořice z lesa. Kdyby bylo ticho, slyšela by zurčení vodopádu kilometry odsud.

Barkwoodský most bude touhle dobou pokrytý bronzovým a rubínově rudým listím. Jezdí se sem fotit mraky turistů z celé Georgie. Potom zamíří do města, aby si koupili jablečný mošt u Rosie nebo magnetky v obchodě se smíšeným zbožím.

I stálí obyvatelé Cinnamon Falls to tu milovali. Všichni kromě ní.

Otevřela dveře zmrzlinárny s očekáváním, že ji najde prázdnou, obzvlášť v pondělí před polednem. Bylo to půl na půl, že za pultem najde otce, jak inventarizuje zboží nebo potřetí kontroluje teplotu v mrazácích.

Místo toho Niu přivítal pronikavý křik rozradostnělých dětí. Její otec Walter, v legrační čepici se skořicovým šnekem, stál s rozpřaženýma rukama na pultu a ve tváři měl nadšený úsměv.

„A proto vždycky říkám: dokonalý kopeček je klíč ke štěstí!" zaburácel a pozvedl kopeček zmrzliny, jako by to byl svatý grál. Děti jásaly, jako by právě pronesl plamenné kázání. Nia přemýšlela, kolik cukru ta neviňátka tak brzy po ránu dostala.

Do vzduchu vystřelila ruka patřící rozkošnému chlapečkovi s brýlemi nepřiměřeně velkými vzhledem k jeho obličeji. „A jak ta kráva udělá zmrzlinu?"

Jejímu otci poklesla ramena; bylo jasné, že bude muset svůj příběh o původu zmrzliny začít od začátku. Než to ale stihl, vyšla ze zadní

části cukrárny Niina matka Marjorie s tácem plným mističek s malými růžovými kopečky jahodové zmrzliny. Nie se při tom pohledu začaly sbíhat sliny. Kousíčky jasně červených jahod, sklizených v hlavní sezoně na úrodné půdě farmy Starouše Miltona, byly vmíchané do smetanojahodového základu podle Ma-Clařiny vlastní receptury.

„Kdo si dá jahodovou?" zeptala se Marjorie a skupinka čekajících capartů nadšeně vypískla.

Za tu dobu, co byla Nia pryč, matce prošedivěly vlasy na spáncích. Měla je stažené do úhledného culíku sepnutého skřipcem. Pohled měla měkčí a vrásky kolem rtů výraznější, ale pořád vypadala stejně.

Naproti tomu otec vůbec nezestárnul. Očividně pořád zvládal vyskočit na Ma-Clařin pult a přimět neposedné děti dvacet minut sedět při prezentaci o přípravě zmrzliny, než dostanou ochutnat. Říkal to samé, jako když sem před lety přišla její třída během týdne povolání.

Matka se ani nepodívala jejím směrem a řekla: „Když už jsi tu, můžeš klidně dělat něco užitečného."

Patřilo jí to.

Když se viděly naposledy, proběhla mezi nimi tak ostrá slovní výměna, že to Nie dodnes nedávalo v noci spát. Nebyla si jistá, jak bude matka na její návrat reagovat. Prozatím to bylo mnohem lepší než kterýkoliv ze scénářů, které si představovala cestou v autobusu.

Nia schovala zavazadla do prázdného výklenku u dveří, popadla volnou zástěru, vyhrnula si rukávy a pustila se do práce. Umyla si ruce a pobrala tolik zmrzliny, kolik dokázala unést, aby matce pomohla rozdávat misky neposedným dětem, které se už začaly vyptávat, proč jsou některé kopečky větší než jiné. Když stížnosti utichly, už bylo slyšet jen spokojené mlaskání, jak se mrňousové pustili do zmrzliny.

„Ale ale, jestli tohle není Nia Už-mě-tu-nikdy-neuvidíte Bennettová!" dolétl k ní známý hlas, zrovna když utírala kydanec zmrzliny

z pultu. „Jsi zpátky, a jako bys ani nikdy neodešla! To ti tolik chybělo nabírání zmrzliny pro tyhle človíčky?“

Morgan Taylorová se od doby, kdy ji Nia viděla naposledy, vůbec nezměnila. Dívka, o které si všichni mysleli, že je divná, protože denně chodila ve fialové, na sobě měla svou oblíbenou barvu i dnes. Tentokrát ji měla ve vlasech: v dramatickém střapatém sestřihu se fialový záblesk objevil v ofině spadající přes levé oko. Oblečená byla do fialového kardiganu a děravých černých džínů. Nápadné díry byly zašněrované fialovou stuhou.

„Vlastně jo,“ zasmála se Nia a vzpomněla si na poklidné večery v obchodě, kdy společně snily o tom, jak vypadnou z tohohle příliš malého města. „To kvůli mozolům na prstech a křečím v rukou se člověk těší domů. A co ty? Jak si užíváš krocení prcků?“ Kývla na děti, uchvácené příběhem o zmrzlinové příšerce, který jim matka předčítala. Upřeně Marjorie sledovaly s vykulenýma očkama a s ručičkama přitisknutýma přes otevřené pusy, zatímco na ně zlověstně kroutila prsty.

„O tomhle jsem vždycky snila,“ řekla Morgan sarkasticky a pokrčila rameny. Dlouze se objaly. Ztišila hlas do šepotu. „Nejlepší na tom je, že uvěří všemu, co řeknu.“

„Takhle začínají kulty,“ odvětila Nia s kamennou tváří.

„Příští zastávka – ovládnutí světa!“ Morgan rozpřáhla paže. Obě se tomu zasmály; pak se Morgan odmlčela a Niu si prohlížela. „Takže jen projíždíš?“ Ukázala na hromadu zavazadel, která spíš nasvědčovala tomu, že se Nia zdrží mnohem déle než jen na skok.

Nia otevřela ústa a chystala se zalhat: *No víš, jen chci zjistit, jak jde život*, ale mozek protestoval. Dnes už si užila dost lží na celý život.

„Já vlastně nevím,“ odpověděla.

Morgan přikývla a upřeně se na Niu zadívala, jako by snad Nia měla svůj příběh zlomeného srdce vepsaný do tváře. Naštěstí změnila téma. „Takže to znamená, že v sobotu přijdeš na podzimní slavnosti?“

Než jí to Nia stihla potvrdit, Morgan pokračovala: „Slyšela jsem, že se vrátil Darius Lyons. Celé město z toho omdlívá, že teď máme vlastní celebritu."

Nia se ušklíbla. „Od kdy jsi fanynka Daria Lyonse? Pokud si dobře vzpomínám, na střední sis o něm myslela, že je to idiot."

„Nejen já," opravila ji Morgan. „Já, ty i Sienna jsme si tehdy myslely, že není zrovna nejbystřejší koťátko v košíku. Teď je to ale idiot s konexemi. Myslíš, že by mě mohl seznámit s Leonem Crosbym?"

„Tím hercem?" zeptala se Nia nevěřícně a potlačovala smích.

„Naneštěstí pro mě je Darius moje jediná možnost, jak se k němu dostat. Copak se snad všechny celebrity neznají?"

Nia jí nechtěla brát iluze, záchrana přišla právě včas. Sportovní hodinky na Morganině ruce začaly divoce blikat a pípat staccato.

„Čas vypršel!" zakřičela na skupinku dětí. „Pusu na zámek, ruce v bok!" Děti se bez protestů seřadily, jeden prst si přiložily na zavřenou pusu a druhou ruku si založily v bok. Jakmile utvořily dokonalou řadu, zavelela: „Jdeme!"

Děti vyšly ze zmrzlinárny a seřadily se před výlohou; dávaly přitom pozor, aby nevstoupily do silnice. Než se za nimi Morgan, spokojená s jejich výkonem, vydala, ještě se ohlédla na Niu.

„Jestli nemáš moc práce, zastav se dnes večer u Rosie. Jesse by tě určitě rád viděl." Se šibalským úsměvem mrkla. Kdyby tu Nia neměla rodiče, hodila by po Morgan ochutnávací lžící.

Když se Nia otočila, uviděla otce, jak zuřivě drhne pořád to samé čisté místo na pultu. Její matka zase zaujatě přerovnávala ty tři útlé dětské knížky na poličce.

„Takže, kolik jste toho slyšeli?" zeptala se Nia a zkřížila si ruce na hrudi.

Walter se otočil k Marjorie a pohledem se na zlomek vteřiny dohadovali, kdo odpoví první. Kdyby se Nia ráda sázela, vsadila by si na otce.

Matka ukázala bradou směrem k hromadě zavazadel u dveří. „Tak co se stalo? Bryant tě opustil?“

Dobře, že Nia nebyla sázkařka. „Vlastně byl ženatý,“ utrousila s hlavou úmyslně vztyčenou. „Takže jsem ho opustila.“

„Hodná holka,“ souhlasně přikývl otec.

Nia sledovala, jak matce mizí z tváře spokojený úšklebek a nahrazuje ho výraz, který jako by v sobě skrýval vlastní vzpomínky na zradu. Vydala se přes místnost ke své dceři.

„Hromadné objetí?“ zeptal se Niin mladší bratr Niles, který se vynořil zpoza pultu. Byl mnohem vyšší, než si ho pamatovala.

Poprvé toho dne se Nia rozesmála. Smála se tak, až se rozplakala.

Kapitola 2

Jesse

Starouš Milton měl tři kohouty, kteří by probudili mrtvého. I kdyby byl Jesse dva metry pod zemí, Šadraka, Méšaka a Abednega by slyšel až na onom světě. Ale nebýt jejich každodenního budíčku, zmeškal by každé ráno východ slunce nad Cinnamon Falls.

Jesse se už probouzel v různých městech po celém světě, ale s domovem se žádné nedalo srovnat. Ze své pozorovatelny na balkoně viděl skrz malou škvíru v lese divokých skořicovníků slunce vycházející nad vodopádem. Medově zlaté slunce zalilo svým kouzlem všechno živé a prosakovalo i do těch nejmenších skulin země. Jesse byl vděčný, že se rozhodlo vyzdobit i jeho domov, byl vděčný, že tu ještě alespoň jeden další den bude život.

Zvyklý z vojenského výcviku začínal Jesse tento den stejně jako každé ráno pozdravem slunci a pořádným protahováním, aby se mu rozproudila krev. Pak pokračoval velmi intenzivním intervalovým tréninkem zahrnujícím bez přestávky deset koleček kliků, dřepů, angličáků, lehsedů, výpadů a nakonec horolezců, až z něj lil pot a svaly křičely, aby přestal, ale ani tehdy nebyl u konce s dechem.

Bylo skoro půl sedmé ráno, což znamenalo, že jeho otec brzy vstane, oblékne se a přijde na ranní kávu a noviny. Matka byla naopak

sova, a kdyby mohla, zaspala by i zemětřesení. Takhle brzy by vstala, jen pokud by to bylo nezbytně nutné, a vzhledem k tomu, že bylo klidné pondělní ráno, to nutné nebylo.

Jesse se osprchoval, přes mokré tělo si přehodil župan a zamířil dolů právě včas, aby zahlédl, jak Malý Charlie seskakuje z korby pick-upu svého otce s dnešními novinami složenými pod paží. Přitom ho vzrušeně sledoval Mini Charlie, jeho mladší bratr, a pohupoval nohama přes okraj pick-upu.

Charlie Kent a jeho synové každé ráno v rekordním čase rozvezli *Cinnamonské listy* od farmy Starouše Miltona až k Hlavní ulici. Kentovi hoši se v roznášce novin střídali. Dnes se na Jesseho arogantně ušklíbl Malý Charlie a hodil noviny přes příjezdovou cestu. Prosvištěly vzduchem jako střela a Jesse je chytil dřív, než ho stihly plesknout rovnou do obličeje. Ten kluk měl ale švih. Žádný div, že byl na cinnamonské střední vycházející hvězdou týmu Timberwolves.

„Pořád ti to jde, strejdo!" zavolal Malý Charlie, Jesse se zasmál a zdvořile zamával ze dveří, i když by tomu klukovi radši ukázal prostředník.

Při slovech jako „strejda" si Jesse připadal jako pětapadesátník v ortopedických botách. Měl chuť Malému Charliemu říct, že hraje americký fotbal dýl, než on je na světě, ale to by mu jen dokázal, že měl pravdu.

Jesse se podíval na hodinky. Přijde pozdě na povinnou snídani. Vběhl dovnitř právě ve chvíli, kdy konvice na kávu, kterou včera večer připravil, začala bublat.

„Slaninu a toast?" zeptal se Jesse, když se jeho otec pomalu a rozvážně usadil na své obvyklé místo v čele kuchyňského stolu. Opatrně, aby neotočil hlavou, sledoval otce koutkem oka. Robert Shaw nesnášel, když Jesse analyzoval každý jeho pohyb. Prý si pak připadal jako v akváriu. Ale v jeho věku se Jesse nemohl spoléhat, že mu otec řekne, kdyby ho zase zlobila kyčel nebo pobolívalo rameno. Nebyl ten

typ člověka, který by si říkal o pomoc. Stačilo jedno uklouznutí před dvěma lety a Jesse přestěhoval rodiče k sobě.

Robert a Evelyn sice trochu protestovali, ale nakonec Jesse vyhrál. Byla to pro něj výsada starat se o rodiče a dělal to ze srdce rád, tím spíš, že se děsil dne, kdy už tady nebudou. Kdyby to bylo na něm, strčil by ty dva pod skleněný poklop a nechal si je napořád.

Robert nad dnešním snídaňovým menu pochvalně zamručel. Jesse mu položil noviny vedle šálku horké černé kávy – jinou nepil a tvrdil, že klíčem k dlouhému životu je vyhýbat se cukru, ačkoliv Jesse věděl, kde si schovává karamelky. Kdepak, ani na vteřinu mu na to neskočil.

Přestože rodičům táhlo na pětasedmdesát, oběma jim to pořád pálilo, i když tělesně už začínali slábnout. Bylo těžké starat se o dva náladové, postarší puberťáky, a protože Jesse byl jejich jediný syn, všechno to padlo na něj.

Robert si nasadil čtecí brýle. Pečlivě oddělil komiksy, umění a dnešní křížovku a nechal to všechno své ženě. Až se za pár hodin probudí na oběd, budou luštit společně. A až se Jesse později vrátí domů, na lednici bude připíchnutá další vyluštěná křížovka. Dole na stránce budou jejich iniciály R+E v srdíčku. Puberťáci.

„Tak se podívejme, co se v Cinnamon Falls děje," zamumlal Robert.

O hodinu později byl Jesse oblečený a připravený. Táta pořád seděl u stolu, četl si a mručel a mumlal si něco v jazyce, kterému rozuměl jen on.

„Tak já běžím, tati," oznámil Jesse a vzal si z lednice proteinový shake. Později si dá u Rosie něco k obědu. „Vrátím se pozdě, až po večeři. Mám ti něco přinést?"

„Máma chtěla nějaké banány." Ohlédl se přes rameno a zašeptal: „Zítra máme výročí – nedonesl bys nějaké růže, prosím?" Natáhl se, aby vylovil peněženku z kapsy kalhot.

„Výročí?" zeptal se Jesse. „Ty a máma jste se brali v květnu, tati."

„Sedmého října jsem ji požádal, aby se stala mou paní." Ukázal na datum v novinách. „Jsem starý, ale číst umím. To je zítra, ne?"

Jesse přikývl. „Tak tedy růže."

Jesse se vydal do města po okreskách, aby si užil vůni divokých skořicovníků. Už jich nebylo tolik, ale když byl malý, bylo skořici cítit až ke škole. Její typický, sladce kořeněný říz a zemitý podtón mu vždycky připomněly Rosiin sladký jablečný mošt. Nepotrvá dlouho a bude ho v sobotu na podzimních slavnostech prodávat po kbelících.

Druhý říjnový víkend se celé město pokaždé proměnilo v něco pohádkového. Každá dlážděná ulice, každá výloha obchodu v domě z červených cihel a každý strom lemující Hlavní ulici zářily zlatavým podzimním nádechem.

Podniky na Hlavní ulici v centru se proměnily v kouzelnou podzimní podívanou: byly tematicky vyzdobené, výlohy měly pomalované veselými strašáky a poletujícími listy. Dýně všech velikostí – velké, malé, dokonale kulaté i šišaté – ležely na každém schodu a před každým obchodem. Některé měly složitě vyřezávané rozšklebené obličeje, jiné uvnitř jemně zářily.

Nad tím vším se mezi holými větvemi stromů proplétaly světelné řetězy a jejich měkká zlatavá záře halila město do příjemné, nostalgicky vřelé atmosféry. Historické sloupy starých budov, natřené v odstínech slonové kosti, byly obtočené girlandami ze sušených kukuřičných stonků a ruliček skořice, které naplňovaly vzduch uklidňující, známou vůní.

Když byl Jesse malý, bývaly podzimní slavnosti nejlepším obdobím roku, tlukoucím srdcem Cinnamon Falls. Bylo to jako sen, chvíle zázraků, kdy mu jeho rodné město připadalo jako místo, kde se zpomalil čas a ve svátečních světlech zářila kouzla.

Jako policistu ho teď podzimní slavnosti pořádně otravovaly. Kvůli opilství, výtržnostem a drobnému vandalismu to pro policejní oddělení v Cinnamon Falls bylo nejrušnější období roku.

Jakmile Jesse dorazil na stanici, přečetl si hlášení, která si nechal na stole minulý týden, a v zájmu sounáležitosti usrknul pár doušků hořké kávy. Sloužil u policie teprve něco málo přes rok, takže pracoval jako pochůzkář. Vyšší důstojníci to považovali za nudnou práci a Jesse je nechal při tom, že to taky nesnáší.

Ve skutečnosti si hlídkování užíval. Kontakt s lidmi, kteří se podíleli na jeho výchově, mu dodával pokoru a připomínal mu jeho priority.

Ačkoliv ostatním nemusí být život na malém městě po chuti, on by nebyl šťastnější nikde na světě než v Cinnamon Falls. Někomu mohlo připadalo předvídatelné nebo nudné, ale v předvídatelnosti bylo bezpečí, které si cenil. Změny mu nikdy nedělaly dobře a odjakživa nesnášel překvapení. Tohle město bylo jeho kotva. Ne taková, která by ho táhla dolů, ale ta, která ho stabilizovala. To ve svém životě potřeboval.

Jesse se vydal po Hlavní ulici a loudal se kolem Dožínkového náměstí, kde se pokaždé konaly Podzimní slavnosti. Maggie Shillingová už zase vykouzlila podzimní výzdobu jako skořicová kmotřička víla.

Z lamp visely oranžovo-zlaté girlandy. Chodníky lemovaly balíky sena s rustikálními dřevěnými cedulemi, které navigovaly davy ke stanovištím s moštem, ochutnávkami koláčů a ke stanu, kde se vydlabávaly dýně.

Průčelí obchodů se skvěla čerstvými nátěry a mnohde přibylo i pár svátečních detailů: tu usměvavý strašák ve flanelové košili, tam kyblík

bonbonů ve tvaru kukuřice. Jesse si představoval Maggie, jak s psací podložkou v ruce pochoduje přes náměstí jako generál připravující se na bitvu. Bojovala za podzimní dokonalost, samozřejmě. Cinnamon Falls se začínalo proměňovat. Už za pár dní tuhle ulici zaplaví obyvatelstvo oslavující podzim.

Jesse se zastavil na rohu a všimnul si paní Guyové s rukama založenýma v bok. Sevřené rty a svraštělé obočí prozrazovaly, že něco není v pořádku.

Paní Guyová bývala vdaná za pana Guye, majitele jednoho ze dvou obchodů s potravinami v Cinnamon Falls. V Guyově obchodě měli vždycky čerstvé ovoce a slušné ceny. Od doby, kdy pan Guy před dvěma lety zemřel, se paní Guyová ze všech sil snažila manželův podnik sama udržet nad vodou. Většina lidí, kteří už ve městě žili delší dobu, dál nakupovala v Guyově obchodě, ale ti, kteří se přistěhovali z Atlanty, protože potřebovali „zvolnit tempo", dávali přednost bio bezlepkovým produktům, které se daly sehnat o dva bloky dál ve Skořicovém háji. Jesse nakupoval v obou obchodech. Trocha pšenice ještě nikoho nezabila.

„Brýtro, paní Guyová." Jesse se k ní připojil, pohledem zkoumal polámané kusy dřeva u jejích nohou a všiml si návodu ke stojanu na zboží, který držela v ruce. „Nepotřebujete s tím pomoct?"

„Strážníku Shawe, přesně vás jsem tu potřebovala!" Paní Guyová spokojeně zatleskala a strčila mu do ruky papír. „Ten lišák James mi před dvěma týdny prodal tady ten stojan, a už je rozbitý."

I když se paní Guyová prohlašovala za truchlící vdovu, nebránilo jí to s Jessem při každé příležitosti flirtovat. Pokud zrovna neměnil žárovky, které byly příliš vysoko, než aby na ně dosáhla, nebo nezvedal krabice se zbožím, opravoval regály nebo třeba stojan jako dnes. Za služby mu platila jídlem, takže si nestěžoval. Její vepřové kotletky a smažená jablíčka byly lepší než od mámy, i když do očí by to Evelyn nikdy neřekl.

Neuniklo mu, že paní Guyová byla pořád stejně atraktivní jako kdysi, alespoň podle mužů v holičství vedle. V Bonesově holičství bylo na pondělní ráno neobvykle rušno a ani se nemusel ptát proč.

Jesse se soustředil na čtyřpatrový stojan. Vypadal, že je robustní, z masivní borovice s rustikálním patinovaným rámem a se čtyřmi nakloněnými koši, ve kterých určitě vystaví čerstvé ovoce a zeleninu.

„Nemáte vrtačku?" zeptal se a znovu se dlouze zadíval na ten nepořádek před sebou.

Paní Guyová zmizela v obchodě a vrátila se s elektrickou vrtačkou, kterou mu podávala jako časovanou bombu.

„Postavím ho raz dva," řekl a jí zrudly tváře. *Ale ne!* „Chci říct, že ho opravím." V hlase mu zaznívala panika. „Měla byste ale zavolat pana Sylvestera, až za hodinu otevře obchod. Budete potřebovat další kus dřeva, aby unesl váhu těch košů." Vychrlil to na ni jedním dechem.

„Dobře," řekla zastřeně.

Jesse se rychle pustil do opravy stojanu. O deset minut později, po troše námahy a s pomocí několika nových šroubků, měla paní Guyová funkční stojan. Jesse jí vrátil vrtačku a ona si ho nepříjemně pomalu měřila pohledem. „Kdybyste chtěl někdy svléknout uniformu, byl by z vás skvělý hodinový manžel, strážníku Shawe."

Jesse nevěděl, co na to říct, a tak se napjatě usmál a změnil téma. „Kdybyste ještě něco potřebovala, zavolejte pana Sylvestera. Určitě se o vás postará."

Přitiskla si vrtačku k hrudi. „Děkuji, strážníku Shawe. Můžu se později zastavit na stanici s obědem?"

„To bych byl rád, a nějaké banány, jestli máte?" vzpomněl si Jesse na otcův požadavek.

„Jistě," odpověděla. Někdy se policejní práce vyplácela.

Jesse se chystal naskočit do auta a pokračovat v obhlídce Hlavní ulice, když si všiml, že před Bonesovým holičstvím postává Harold Bones a předstírá, že neposlouchal jeho rozhovor s paní Guyovou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Záhada v Cinnamon Falls*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.